

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobkyně: **J.Z.**, nar. xx, bytem xx, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U jezu 642/2a, Liberec 2 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KULK39022/2012, OŠM 1563/2012 OVK ze dne 2. 7. 2012

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje č.j. KULK39022/2012, OŠM 1563/2012 OVK ze dne 2. 7. 2012 se z r u š u j e .**
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 3 000 Kč do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou dne 10. 9. 2012 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl podle § 82 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školského zákona) v tehdy platném znění (dále jen „školský zákon“) potvrzen výsledek dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky, kterou vykonávala žalobkyně.

Žalobkyně v žalobě namítá, že byla napadeným rozhodnutím zkrácena na právu, aby maturitní zkouška proběhla v souladu s pravidly vyplývajícími z § 78a odst. 6 a § 82 školského zákona. Dle § 82 školského zákona byl žalovaný povinen provést přezkum průběhu a výsledku zkoušky z toho hlediska, zda při něm nebyly porušeny právní předpisy a zda se při něm nevyskytly jiné závažné nedostatky. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný přezkum zkoušky po právní stránce neprovedl vůbec, a přezkum po věcné stránce nechal provést Centrem pro zjišťování výsledků vzdělávání (dále jen „Centrum“), jehož závěry mechanicky převzal, napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí a řízení před žalovaným správním orgánem bylo rovněž zatíženo procesními

vadami, které mohly mít vliv na správnost rozhodnutí, kromě § 82 školského zákona byl porušen § 7 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezdůvodnil, proč odmítl vycházet z důkazů předložených žalobkyní, totiž z hodnocení maturitní práce provedeného třemi hodnotiteli, kteří byli rovněž certifikováni Centrem. Žalovaný při svém rozhodování vycházel pouze z posudku zpracovaného Centrem, který je anonymní a nelze vyloučit, že ho sepsala stejná osoba jako původní hodnocení práce. Tento posudek je třeba chápat jako nové hodnocení práce, nikoliv jako posouzení bezvadnosti původního hodnocení, jelikož Centrum není oprávněno posuzovat právní otázky a jelikož jeho posudek nijak nereaguje na věcné námitky proti původnímu hodnocení vznesené žalobkyní v žádosti o přezkum. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že kontrolní hodnotitel z Centra neměl k dispozici žádost žalobkyně o přezkum a nebyl seznámen s argumenty v ní obsaženými. Kontrolní hodnotitel posuzoval, zda se původní hodnotitel „neodchýlil od platné metodiky hodnocení a definovaných standardů srovnatelnosti takovým způsobem, který by mohl vést k podstatné odchylce od srovnatelné úrovně hodnocení“. Úkolem přezkumného orgánu je však nepochybně i posoudit soulad těchto standardů a „standardizované úrovně hodnocení“ s právními předpisy. Žalobkyně svou žádost o přezkum odůvodnila mimo jiné i tím, že hodnotitel se odchýlil od pravidel zkoušky. Pakliže pravidla zkoušky požadují, aby práce byla hodnocena 0 body, pokud prokazatelně nenaplnuje znaky příslušného slohového útvaru, je nepřiměřené, pokud hodnotitel bez jakéhokoliv zdůvodnění vyřadil práci na základě toho, že se dle jeho názoru nejedná o polemiku, nýbrž o úvahu, jelikož tyto slohové útvary jsou si velmi blízké. Závěrem žalobkyně konstatovala, že žalovaný v rozporu se zákonem nevyhověl požadavku žalobkyně na poskytnutí materiálů souvisejících se zkouškou.

K žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že písemnou práci neposuzoval, ale požádal o součinnost Centrum, proto se nemůže vyjadřovat k jejímu hodnocení. Právní úprava nepočítá se zásahem krajského úřadu do procesu hodnocení písemné práce, když trvá na tom, že písemné práce mohou být hodnoceny výhradně hodnotiteli, kteří získali osvědčení o způsobilosti k výkonu funkce hodnotitele a zároveň splňují předpoklady pro výkon činnosti pedagogického pracovníka. Celý systém hodnocení společné části maturitní zkoušky je postaven na anonymním hodnocení, krajský úřad nemá možnost jiné komunikace s Centrem než prostřednictvím webového rozhraní, do kterého zadá žádost o poskytnutí součinnosti a následně je zde uveřejněn oponentní posudek. Do aplikace pro přezkoumání výsledků maturitní zkoušky byla vložena kopie žádosti s přiloženým hodnocením tří hodnotitelů, vlastní zpracování oponentního posudku provedl nezávislý certifikovaný hodnotitel. Písemné práce ke zpracování oponentního posudku byly oponentovi přidělovány vždy tak, aby nikdy neposuzoval hodnocení práce, které sám provedl, a neznal identitu žáka ani školy, ze které žák pochází. Hodnotitel shledal, že postup hodnocení byl dodržen a potvrdil svým výrokem původní hodnocení. Na hodnocení dle žalovaného nelze klást stejné nároky jako na správní rozhodnutí, zejména pak ve smyslu podmínek pro dodatečnou přezkoumatelnost, hodnocení žáka není postupem správního orgánu, ale postupem pedagogickým. Krajský úřad přezkoumal, zda byla písemná práce hodnocena správně ve vztahu k zadaným pravidlům. Ke stanovení pravidel je právním předpisem zmocněno Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a takto nastavená pravidla jsou pro krajský úřad při přezkoumávání písemní práce závazná. Centrum zajišťuje odbornou přípravu hodnotitelů, a nikdo jiný než hodnotitelé v použití pravidel školen není. Pokud by se měla řešit správnost a nesprávnost hodnocení žalovaný doporučuje výsledek příslušného hodnotitele.

Porušení právních předpisů vázících se k písemné zkoušce (školský zákon, prováděcí předpisy), ani jiné závažné nedostatky (nevyhovující podmínky pro konání zkoušky, nepřípadné chování zadavatele písemní práce vůči Jindře Zieglerové) zjištěny nebyly a žalobkyně je ani netvrdila ani blíže neprokazovala.

Ze správního spisu, který si soud od žalovaného vyžádal, vyplývají následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Žalobkyně vykonávala maturitní zkoušku. V dílčí zkoušce společné části maturitní zkoušky konané formou písemné práce z předmětu český jazyk a literatura – vyšší úroveň obtížnosti, která proběhla na Gymnáziu, Jablonec nad Nisou nedosáhla hranice úspěšnosti. Záznam o hodnocení písemné práce hodnotitelem založený ve správním spise není vyplněn. Žalobkyně dne 6. 6. 2012 požádala o přezkum maturitní zkoušky žalovaného. Ve své žádosti o přezkum žalobkyně mimo jiné uvedla, že při hodnocení písemné slohové práce nebyla dodržena kritéria hodnocení zkoušek uveřejněná Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Podle žalobkyně může být práce hodnocena jako nevyhovující, pokud prokazatelně nenaplnuje znaky daného slohového útvaru. Užití slova „prokazatelně“ naznačuje, že hodnotitelé mají být mimořádně opatrní, na základě tohoto kritéria by měly být vyřazeny pouze práce, které jsou zjevně jiným slohovým útvarem, než byl zadán. Hodnotitel však neuvedl, které konkrétní znaky polemiky práce postrádá. Tři jiní certifikovaní hodnotitelé dospěli k závěru, že práce žalobkyně znaky polemiky naplňuje, což žalobkyně dokládá hodnocením Mgr. Alice Bartoňové, Mgr. Olgy Fröhlichové a Mgr. Zuzany Vojířové. Hodnocení písemné práce proto žalobkyně považuje za subjektivní. Žalovaný po podání žádosti postupoval tak, že si vyžádal vyjádření Centra, to podle obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí pověřilo dalšího hodnotitele oponentním posouzením písemné práce žalobkyně a vydalo závěr. V napadeném rozhodnutí žalovaný cituje z tohoto vyjádření, podle něhož *„Hodnotitel se při svém hodnocení práce neodchýlil od standardizované úrovně hodnocení způsobem, který ohrožuje srovnatelnost hodnocení písemné práce s hodnocením ostatních písemných prací. Práce není polemikou, neboť se nesnaží vyvrátit tvrzení výchozího textu, že láska na první pohled není skutečnou láskou. Naopak autorka zcela otevřeně vyjadřuje s výchozím textem souhlas, což je přímým popřením podstaty zadaného slohového útvaru. Polemikou rozumíme bojové střetávání vyhraněných protichůdných názorů, vyvracení tezí, o jejichž nesprávnosti je polemizující přesvědčen. Oponentní hodnocení se shoduje s výsledným bodovým vyjádřením hodnocení hodnotitele...“*. S odkazem na toto vyjádření žalovaný uzavřel, že maturitní zkouška žalobkyně proběhla v souladu se školským zákonem.

V důvodech, které žalobkyně uvedla, soud shledal závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci podle § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a žádosti žalobkyně o přednostní projednání a rozhodnutí vyhověl, tj. věc vyřídil mimo pořadí, v jakém k soudu napadla.

Pokud jde o otázku přezkumu napadeného rozhodnutí, která se promítá v otázce samotné přípustnosti žaloby, tu je třeba odlišit přezkum klasifikace písemné práce od přezkumu postupu žalovaného při přezkoumávání průběhu a výsledku zkoušky. Zatímco samotná klasifikace, která byla výsledkem hodnocení studenta, by, takto izolovaně vzato, soudnímu přezkumu nemohla podléhat, naplnění řádného výkonu státní správy spočívající

v kontrole dodržení pravidel hodnocení, jak předvídá § 82 odst. 2 školského zákona, soudnímu přezkumu ve správním soudnictví podléhat musí.

Podle § 82 odst. 1 školského zákona každý, kdo konal a) závěrečnou zkoušku, b) zkoušku profilové části maturitní zkoušky nebo c) dílčí zkoušku společné části maturitní zkoušky formou písemné práce a ústní formou, anebo byl z konání těchto zkoušek vyloučen, může písemně požádat krajský úřad o přezkoumání průběhu a výsledku této zkoušky nebo rozhodnutí o vyloučení, a to do 8 dnů ode dne, kdy mu byl oznámen výsledek zkoušky nebo kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí o vyloučení.

Podle § 82 odst. 2 školského zákona krajský úřad rozhodne o žádosti podle § 82 odst. 1 školského zákona ve lhůtě 30 dnů ode dne jejího doručení, a to tak, že výsledek zkoušky změní, nebo zruší a nařídí opakování zkoušky, pokud zjistí, že při této zkoušce byly porušeny právní předpisy nebo se vyskytly jiné závažné nedostatky, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky; v opačném případě výsledek zkoušky potvrdí. Česká školní inspekce a Centrum poskytují krajskému úřadu součinnost při posuzování žádosti.

V posuzované věci tedy žalobkyně konala dílčí zkoušku společné části maturitní zkoušky formou písemné práce a požádala o přezkoumání průběhu a výsledku této zkoušky, jak předvídá § 82 odst. 1 školského zákona.

Východiskem pro posouzení otázky přezkumu rozhodnutí žalovaného (rozhodujícího podle § 82 odst. 2 školského zákona) ve správním soudnictví je fakt, že je-li konána maturitní zkouška ve formě „státní maturity“, pak je to stát, kdo garantuje, že zkouška proběhne za podmínek, které stanoví zákon, popř. které jsou stanoveny v souladu s pravidly vyplývajícími ze zákona, a že dodržení těchto podmínek bude možno zpětně přezkoumat. Součástí zkoušky je přitom nepochybně i její hodnocení. Součástí podmínek řádných „státních maturit“ je i uskutečnění řádného přezkumu průběhu a výsledků zkoušky. Školský zákon tedy s uskutečněním zkoušky, jejíž součástí je i hodnocení, spojuje veřejné subjektivní právo studenta (zkoušeného) na to, aby zkouška (včetně jejího hodnocení) proběhla za podmínek, které stanoví zákon, popř. které jsou stanoveny v souladu s pravidly vyplývajícími ze zákona. Tato pravidla vyplývají z § 77 a násl. školského zákona a na základě § 22 odst. 1 vyhlášky č. 177/2009 Sb., o bližších podmínkách ukončování vzdělávání ve středních školách maturitní zkouškou, z navazujícího pokynu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 27. 3. 2012, č. j. MSMT-10054/2012-23. Kromě toho školský zákon zakládá veřejné subjektivní právo studenta (zkoušeného) na to, aby to, zda nebyly při zkoušce (včetně jejího hodnocení) porušeny právní předpisy a zda se nevyskytly jiné závažné nedostatky, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky, bylo zpětně řádným procesním postupem přezkoumáno. Toto právo je studentovi (zkoušenému) garantováno v § 82 odst. 1 a 2 školského zákona. Rozhodování žalovaného ve věci dodržení stanovených podmínek během zkoušky včetně jejího hodnocení je podle soudu rozhodováním o veřejných subjektivních právech žalobkyně (zkoušené studentky) na řádný průběh zkoušky včetně jejího hodnocení – tedy včetně jejího výsledku.

Jestliže tedy žalobkyně využila možnosti podat žádost o přezkoumání průběhu a výsledku zkoušky, pak jí vzniklo veřejné subjektivní právo na to, aby se žalovaný (coby orgán státní správy vykonávající v daném případě působnost přezkoumávajícího orgánu podle § 82

odst. 1 a 2 školského zákona) zabýval důvody, pro které by podle § 82 odst. 2 školského zákona musel výsledek zkoušky změnit nebo zrušit a nařídít opakování zkoušky. Těmito důvody jsou ty, které vyjmenovává § 82 odst. 2 školského zákona: jedná se buď o porušení právních předpisů, nebo o výskyt jiných závažných nedostatků, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky. V tomto rozsahu měla tedy žalobkyně veřejné subjektivní právo na řádný výkon státní správy. V tomto rozsahu musí být uvedený výkon státní správy také přezkoumatelný ve správním soudnictví – postupem podle § 65 a násl. s. ř. s. Soud však v projednávaném případě dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné není, nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí, což je důvodem pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a pro vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.

Podle § 183 odst. 1 školského zákona se na řízení před žalovaným nevztahuje správní řád, aniž by školský zákon obsahoval úpravu odpovídající zásadám podle § 2 až 8 správního řádu. Podle § 177 odst. 1 správního řádu se v takovém případě použijí zásady podle § 2 až 8 správního řádu. Nadto je třeba v takovém případě správní řád použít ohledně jednotlivých konkrétních procesních pravidel – ve vztahu k navazující argumentaci zdejšího soudu jde o pravidla ohledně náležitostí a obsahové stránky rozhodnutí správního orgánu. Tato pravidla se nutně použijí na základě § 180 odst. 1 správního řádu, podle něhož tam, kde se podle „dosavadních“ právních předpisů (tj. platných a účinných k 1. 1. 2006, což je i případ školského zákona) postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž by tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravovaly (což je případ rozhodování žalovaného podle § 82 odst. 2 školského zákona), postupuje se v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle správního řádu včetně části druhé. Proto jsou tedy (mimo jiné) aplikovatelnými i pravidla vyplývající z § 68 správního řádu ohledně náležitostí rozhodnutí a pravidla podle § 50 a násl. správního řádu ohledně podkladu rozhodnutí, jeho shromažďování a hodnocení.

Jestliže tedy žalovaný měl povinnost podle § 82 odst. 2 školského zákona rozhodnout o žádosti žalobkyně, musí jeho rozhodnutí obsahovat mimo jiné řádné odůvodnění – a sice především odůvodnění přezkoumatelné. Žalobkyně dovozuje dotčení svých práv v tom, že k přezkoumání hodnocení žalovaným fakticky vůbec nedošlo – a v tom jí dává soud zapravdu. Jestliže žalobkyně ve své žádosti určené žalovanému mimo jiné namítala, že při hodnocení písemné slohové práce nebyla dodržena stanovená kritéria hodnocení zkoušek a že hodnocení písemné práce neobsahuje dostatek informací o důvodech konkrétního hodnocení práce, což bylo podstatou obsahu její žádosti, pak bylo na žalovaném, aby se s touto argumentací náležitě vypořádal. Právě uvedenou argumentaci tedy musel obsahově vyčerpávat natolik, aby mohl učinit kvalifikovaný závěr v tom směru, zda jsou dány důvody pro změnu výsledku zkoušky. Ty by byly dány tehdy, pokud by při hodnocení (které je součástí zkoušky, jak shora uvedeno) byly porušeny právní předpisy nebo zjištěny nedostatky, které na výsledek zkoušky mohly mít vliv. Žalovaný se tedy s ohledem na argumentaci žalobkyně obsaženou v její žádosti musel zabývat tím, zda hodnocení jak z pohledu kritérií hodnocení, tak z pohledu jeho samotného obsahu, vyhovělo pravidlům pro hodnocení, a tím, zda z hodnocení, jak bylo ve vztahu k písemné práci žalobkyně v daném případě provedeno, srozumitelně plyne, v jaké otázce a z jakých důvodů byla písemná práce žalobkyně hodnocena konkrétním bodovým ohodnocením. Jen tak mohl být smysl efektivní kontroly výsledku hodnocení státní správou naplněn.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí však pouze uvedl, že si nechal od Centra zpracovat oponentní hodnocení, toto oponentní hodnocení odcitoval a s odkazem na toto hodnocení uzavřel, že maturitní zkouška žalobkyně proběhla v souladu se školským zákonem. Jak plyne z odůvodnění rozhodnutí, žalovaný fakticky svůj závěr odůvodnil výlučně shodným hodnocením převzatým od Centra, žádné další konkrétní úvahy v tom směru, zda hodnocení jak z pohledu kritérií hodnocení, tak z pohledu jeho samotného obsahu vyhovělo pravidlům pro hodnocení, a zda z původního hodnocení, jež měl přezkoumávat, jasně a srozumitelně plyne, v jaké otázce a z jakých důvodů byla písemná práce žalobkyně hodnocena konkrétním bodovým ohodnocením, v napadeném rozhodnutí obsaženy nejsou. Navíc je třeba upozornit na skutečnost, že v dokumentaci předložené žalovaným původní hodnocení vůbec založeno není. Tím, že si žalovaný v rámci součinnosti podle § 82 odst. 2 školského zákona nechal zpracovat „kontrolní hodnocení“ písemné práce Centrem, na němž žalovaný svůj závěr výlučně založil, přezkum žalovaného nemohl být vyčerpán. Žalovaný se žádným způsobem nevyjádřil k žalobkyní předloženým posudkům jiných tří certifikovaných hodnotitelů, kteří došli k závěru, že práce žalobkyně znaky polemiky naplňuje. Přezkum výsledku maturitní zkoušky, jak je kodifikován prostřednictvím § 82 odst. 2 školského zákona, však nemůže být přezkumem samoučelným a formalistickým; smysl přezkumu nemůže být naplněn za situace, kdy se žalobkyně z napadeného rozhodnutí nedozvěděla to, z jakých konkrétních důvodů ob stojí bodové ohodnocení, jak bylo ve vztahu k její písemné práci původním hodnotitelem provedeno. Žalobkyně se z napadeného rozhodnutí prakticky dozvěděla pouze názor Centra, resp. jím údajně pověřeného „kontrolního hodnotitele“, podle něhož původní hodnocení bylo správné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není ani v obecných rysech seznatelné, proč žalovaný (po řádně provedeném přezkumu) považuje konkrétní námitky žalobkyně proti výsledku hodnocení její písemné práce za nesprávné, nedůvodné, liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje její argumentaci zpochybňující dodržení předepsaných kritérií hodnocení a dostatek informací o důvodech konkrétního hodnocení za nerozhodnou, nesprávnou, vyvrácenou nebo jinak nedůvodnou, jakými konkrétními úvahami se žalovaný při dovození nedůvodnosti argumentace žalobkyně řídil a jaké konkrétní skutečnosti, které v průběhu řízení zjistil, pro svůj závěr považuje za rozhodné.

Nevypořádal-li se tedy žalovaný nikterak s námitkami, které byly obsaženy v žádosti žalobkyně, způsobuje to nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, což je důvodem k jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s. a § 78 odst. 4 s. ř. s.). V rámci dalšího řízení o žádosti žalobkyně o přezkum výsledku zkoušky se bude žalovaný argumentací žalobkyně obsažené v její žádosti řádně zabývat, v rámci řízení si opatří dostatečně odborný a konkrétní podklad svého rozhodnutí a s respektováním shora podaného právního názoru soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí řádně a úplně odůvodní. V dalším řízení bude žalovaný také muset respektovat § 82 odst. 4 školského zákona, dle kterého má každý právo nahlédnout do všech materiálů týkajících se jeho osoby, které mají význam pro rozhodnutí o výsledku zkoušky.

Z pohledu dalšího řízení vedeného žalovaným o žádosti žalobkyně o přezkum hodnocení výsledku dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky je potřebné dodat, že z hodnocení zkoušek v rámci „státních maturit“ musí důvody hodnocení vyplývat konkrétně, jednoznačně a dostatečně srozumitelně, aby bylo patrné, proč a z jakých důvodů student v příslušné části maturitní zkoušky obstál či nikoli. Je tomu tak jednak proto, aby

celkové hodnocení „státních maturit“ probíhalo na principech, které nemohou vzbuzovat objektivní pochybnosti o transparentnosti a korektnosti celé procedury této státem garantované zkoušky, a tím i o její smysluplnosti, a aby vůbec bylo možno realizovat řádný přezkum hodnocení, jak jej má na mysli § 82 odst. 2 školského zákona, ale také proto, aby se samotnému zkoušenému dostalo jasné, konkrétní a srozumitelné informace o jeho případných nedostatecích, které se v průběhu této zkoušky ukázaly a jejichž znalost může zkoušeného odpovídajícím způsobem nadále usměrňovat. Hodnocení, které v tomto směru neobstojí, nemůže být dostatečným podkladem, na základě něhož si lze v řízení podle § 82 odst. 2 školského zákona učinit spolehlivý závěr o tom, zda je zapotřebí výsledek zkoušky změnit nebo potvrdit. Pokud jde o podklad pro vydání rozhodnutí podle § 82 odst. 2 školského zákona v dalším průběhu řízení před žalovaným, ten může být v rámci jeho shromažďování na základě pravidel obsažených v § 50 a násl. správního řádu za použití § 180 odst. 1 správního řádu doplněn o další hodnocení, nemůže však, coby dostatečný podklad, obstat hodnocení v obdobné míře obecnosti, jakou vykazuje shora uvedené „kontrolní hodnocení“ CENTRA, jež bude žalobkyni navíc ze strany žalovaného v jeho rozhodnutí pouze tlumočeno. Takové hodnocení bude mít charakter podkladu, který bude zapotřebí vedle dalších podkladů žalovaným řádně vyhodnotit podle § 50 odst. 4 správního řádu, neboť ani školský zákon, ani jiný zákon nestanoví, že by takové „kontrolní hodnocení“ bylo pro žalovaného podkladem závazným (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 67/2012-47 ze dne 16. 8. 2012, který byl Nejvyšším správním soudem schválen v podobě judikátu).

Soud ve věci rozhodoval dle § 51 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalovaný v zákonné lhůtě s takovým projednáním nevyslovil nesouhlas.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně, soud jí proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila. Za tyto náklady je nutno považovat uhrazený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Úhradu jiných nákladů žalobkyně nepožadovala a soud ani vynaložení dalších nákladů ze strany žalobkyně nezjistil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 17. 1. 2013

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kohútová